

Het moment voor Boris Johnson

door Patrick van Schie

Wat zou u denken als twee vrouwelijke politici in één hoek worden geplaatst omdat zij sterk op elkaar lijkende hooggehakte schoenen dragen? Wansmakelijk, simplistisch en seksistisch? Of wanneer over twee andere politici werd geschreven dat zij er niet toe doen omdat beiden een donkere huidskleur hebben? Schandelijke, racistische discriminatie? Toch werd in de afgelopen maanden door nogal wat graag als ‘serieus’ beschouwde media – *NRC Handelsblad*, *The Economist*, etc. – openlijk beweerd dat Boris Johnson en Donald Trump beiden clowneske, gevaarlijke en vooral niet ernstig te nemen politici zouden zijn, onder meer onder expliciete verwijzing naar ... hun opvallende blonde haarcoupe.

Natuurlijk, het was niet het enige ‘argument’ maar het figureerde wel prominent in de ‘berichtgeving’. Of liever: in de stemmingmakerij. Want veel meer dan een welige dos blond haar en een positie ergens aan de rechterzijde van het politieke spectrum delen de huidige Britse premier en de Amerikaanse president niet (voor zover Trump al politiek rechts is te noemen).

Om te beginnen niet voor wat betreft hun karakter. Boris Johnson heeft zelfspot, en ziet er niet tegenop zichzelf in situaties te brengen waarvoor andere politici zich zouden generen. Van kritiek wordt hij niet boos maar juist spitsvondig. Dat Trump Johnsons’ eigenschappen ter zake in het geheel niet bezit, behoeft naar ik aanneem geen betoog.

Ten tweede verschillen Johnson en Trump hemelsbreed inzake de politiek die zij voeren. Hoewel Johnson door tegenstanders graag als opportunist wordt afgeschilderd, kan niemand ontkennen dat hij sinds de Brexit-campagne consequent heeft gewerkt aan uitvoering van de uitkomst van het referendum in 2016. Niet tegen elke prijs, maar wel met als zeker te stellen uitkomst dat Groot-Brittannië de EU dient te verlaten en dat die uitspraak van de kiezers destijds niet mag worden getraineed laat staan gesaboteerd, zoals veel andere politici (de Labourleiding, de LibDems, de SNP, etc.) keer op keer bezig zijn te doen.

Over Johnsons’ binnenlands-politieke programma kan met recht worden gezegd dat het niet in alle opzichten Thatcheriaans is, helaas, maar *niet* dat het zonder samenhang is. Dat is wat bij Trump volstrekt ontbreekt. Diens besluiten vertonen geen enkele samenhang en zijn niet doordacht. Dit verschil maakt dat veel Tory-leden begeistert zijn geraakt door Johnson, die koersvast is en hoop doet rijzen op een komende verkiezingsoverwinning, terwijl veel Republikeinse politici Trumps’ politieke bokkesprongen hooguit dulden en zich vaak zichtbaar en soms hoorbaar ergeren.

Ten slotte trachten tegenstanders, met inbegrip van veel journalisten, zowel Johnson als Trump gretig af te schilderen als politieke brekebenen. Johnson zou niet serieus uit zijn op een nieuwe Brexit-*deal*. Hij heeft hun ongelijk bewezen, wat je van de inhoud van zijn deal met de EU ook mag vinden. Maar zonder hun vergissing toe te geven doen die tegenstanders nu alsof Johnson in het Lagerhuis door eigen falen de ene na de andere bloedneus heeft gehaald. De werkelijkheid is dat Johnson niet verantwoordelijk voor het ontbreken van een zelfstandige Conservatieve meerderheid; dat is de schuld van May. Johnson is graag bereid te tonen dat hij in staat is op eigen kracht een meerderheid te verwerven, maar die kans durfden de oppositiepartijen hem steeds niet te geven, totdat Labour vandaag (op 29 oktober) ineens overstag is gegaan. Dat

Boris Johnson ondanks het tot nu toe ontbreken van een Conservatieve meerderheid in het parlement, in principe reeds steun voor zijn *Brexit-deal* heeft weten te verwerven is al wel een kunststukje dat niemand had verwacht.

Kort geleden schamperde menigeen dat Boris Johnson wel eens de kortst zittende premier van Groot-Brittannië zou kunnen worden. Ongetwijfeld hopen de mensen die dat zeiden en schreven dit nog steeds vurig. Ik voorspel dat Johnson bij de algemene verkiezingen in december hun ongelijk zal gaan bewijzen. In een tijd waarin naar aansprekende politici wordt gesmacht, zou Boris Johnson wel eens degene kunnen zijn die laat zien dat een democratie nog altijd in staat is de juiste politieke leider voor zijn tijd voort te brengen.